

Arrest

nr. 255 236 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 249 418 van 19 februari 2021 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2021 nam de verwerende partij in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: F.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 10.12.2019 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van D. O., zoon van L.O., die in het bezit is van een F kaart, bekomen op basis van gezinshereniging met een ander kind dat door een Belg werd erkend. Op 06.02.2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit grondig onderzoek (geen samenwoning, geen betrokkenheid, tegenstrijdige verklaringen) blijkt dat de erkenning van het kind door betrokkene enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met het genoemde kind of met de moeder van het kind, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is van het kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 10.12.2019 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van D. O., zoon van (L.O.), die in het bezit is van een F kaart, bekomen op basis van gezinshereniging met een ander kind dat door een Belg werd erkend. Op 06.02.2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad

Antwerpen, daar uit grondig onderzoek (geen samenwoning, geen betrokkenheid, tegenstrijdige verklaringen) blijkt dat de erkenning van het kind door betrokkene enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (13qq van 16.06.2011, bijlage 13 van 16.01.2013) die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 10.12.2019 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van D.O., zoon van (L.O., die in het bezit is van een F kaart, bekomen op basis van gezinshereniging met een ander kind dat door een Belg werd erkend. Op 06.02.2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit grondig onderzoek (geen samenwoning, geen betrokkenheid, tegenstrijdige verklaringen) blijkt dat de erkenning van het kind door betrokkene enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (13qq van 16.06.2011, bijlage 13 van 16.01.2013) die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat hij niet naar Kameroen wil terugkeren omdat daar oorlog is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De door betrokkene op 10.11.2010 in gediende asielaanvraag werd op 07.06.2011 afgesloten met een weigering van de RVV om het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van

herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
[...]"

1.2. Met de tweede bestreden beslissing werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, op grond van de volgende motieven:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : F

voornaam : K

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Kameroen

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 10.12.2019 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van D. O., zoon van L.O., die in het bezit is van een F kaart, bekomen op basis van gezinshereniging met een ander kind dat door een Belg werd erkend. Op 06.02.2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit grondig onderzoek (geen samenwoning, geen betrokkenheid, tegenstrijdige verklaringen) blijkt dat de erkenning van het kind door betrokkene enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (13qq van 16.06.2011, bijlage 13 van 16.01.2013) die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot

verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (13qq van 16.06.2011, bijlage 13 van 16.01.2013) die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat hij niet naar Kameroen wil terugkeren omdat daar oorlog is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De door betrokkene op 10.11.2010 in gediende asielaanvraag werd op 07.06.2011 afgesloten met een weigering van de RVV om het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Op 10.12.2019 diende betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag tot erkenning in van D. O., zoon van L.O., die in het bezit is van een F kaart, bekomen op basis van gezinshereniging met een ander kind dat door een Belg werd erkend. Op 06.02.2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit grondig onderzoek (geen samenwoning, geen betrokkenheid, tegenstrijdige verklaringen) blijkt dat de erkenning van het kind door betrokkene enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met het genoemde kind en met de moeder van het kind, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat hij biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is van het kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, alsook schending van het IVRK indien verzoeker dient terug te keren naar Kameroen.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er wordt verwezen naar het grondige onderzoek dat in het dossier m.b.t. de erkenning heeft plaatsgevonden. Dit onderzoek dateert van één jaar geleden. Bovendien werd verzoeker aangetroffen in de woonst van zijn partner en was hij samen aan het spelen met zijn zoon D.en nam hij alle zorg op zich.

Bovendien sprak D.verzoeker ook aan met 'papa' toen deze werd gearresteerd door de politieagenten in kwestie.

Ondanks dat de Dienst Schijnrelaties reeds een onderzoek had gevoerd, was het nog steeds de taak van verweerder om bij huidige beslissing artikel 8 EVRM te onderzoeken en het onderzoek naar het gezin van verzoeker opnieuw te voeren.

Ondertussen is er reeds een jaar voorbij: woont verzoeker nog steeds bij zijn partner, draagt hij zorg voor zijn zoon Darius, zijn zoon D.spreekt hem aan met 'Papa'. Bovendien is er ondertussen bezit van staat tussen verzoeker en zijn zoon.

Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier.

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Verzoeker woont samen met zijn partner en heeft samen met haar een kind. Sindsdien staat verzoeker mee in voor de opvoeding en zorg van zijn kind. Er werd door verwerende partij in de beslissing opgenomen dat verzoeker inderdaad te kennen heeft gegeven dat hij een partner en kind heeft. Evenwel heeft verwerende partij geweigerd hiermee rekening te houden!

Het is onredelijk om verzoeker weg te trekken bij zijn gezin en hem terug te sturen naar Kameroen. De belangen van verzoeker en zijn gezin wegen zwaarder door dan de belangen die de Overheid heeft bij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding, zeker in COVID, wanneer de overheid beslist om de bubbels zoveel mogelijk in het gezin te houden en minder sociale contacten te hebben. Bovendien werd door de overheid ook een reisverbod opgelegd naar het buitenland.

Het is niet redelijk om een beslissing te nemen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) terwijl verzoeker hier een partner heeft die op hem rekt en een kind waar hij mee voor zorgt. Men heeft duidelijk geen correct gebruik gemaakt van de beleidsvrijheid om te komen tot deze beslissing. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verweerder stelt dat verzoeker geen 'erkende' kinderen heeft in België, doch verzoeker heeft wel degelijk een zoon. Hij was ook bij hem op het moment van zijn arrestatie en hij werd door D.ook 'papa' genoemd. Er was geruime tijd eerder een weigering van erkenning door de Stad Antwerpen maar had men een actueel onderzoek gevoerd zou men tot de conclusie gekomen zijn dat verzoeker en partner een hecht koppel zijn en ook zorg draagt voor zijn zoon en voor hem instaat.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Over de schending van artikel 8 EVRM wordt als volgt gemotiveerd:

“de weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven met het genoemde kind of met de moeder van het kind, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat hij biologische vader is van het kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat hij de biologische vader is van het kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

Verwerende partij gaat geheel voorbij aan de ratio van artikel 8 EVRM. Het artikel waarborgt het gezinsleven as such zodat families niet zomaar uit elkaar kunnen worden getrokken. Zoals reeds hoger

aangegeven vormt verzoeker samen met zijn partner en hun kind een gezin in het licht van artikel 8 EVRM! Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de effectieve situatie van verzoeker en het feit dat hij wel degelijk de vader is van het kind. Men steunt de beslissing aldus niet op pertinente en draagkrachtige motieven!

Er wordt gemotiveerd dat hij niet bewijst dat hij de biologische vader van het kind was, doch deze kans werd hem ook niet geboden.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 09.02.2021 door een politieagent. Met de inhoud van dit verhoor werd niet de minste rekening gehouden.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste

De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is. Hij verblijft nog steeds bij zijn vriendin waardoor een risico op onderduiken niet van toepassing is. Hij werd daar tevens aangetroffen bij zijn arrestatie terwijl hij zorgde voor en speelde met zijn zoon.

De motivering is dus onvoldoende!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg fout, minstens niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kan opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Een actueel onderzoek dringt zich op temeer daar het gevaar in de Engelstalige regio zeer duidelijk blijkt uit recente rapporten van Human Rights Watch en hij een groot en ernstig risico zou lopen.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. zijn terugkeer.

Er heerst veel geweld tegen de Engelstalige gemeenschap in Kameroen. Bewijs hiervan wordt gevoegd, om een rapport van Human's Right's Watch. Deze gemeenschap vlucht nu massaal naar Nigeria omwille van het geweld dat tegen hen gericht is.

Hiermede wordt geen rekening gehouden en/of dit wordt helemaal niet onderzocht door verwerende partij.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Kameroen en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een gezin heeft in België.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij hier samenwoont met zijn vriendin (mevrouw L.) en dat zij hier samen ook een zoontje hebben. Hun kind werd geboren op 28.11.2019. Verzoeker heeft zich, samen met zijn partner, reeds bij de Burgerlijke stand aangemeld om zijn kind te kunnen erkennen. De tweede naam van D.is tevens Fobah, verwijzend naar de naam van zijn vader.

Verzoeker is de biologische vader van dit kind en hij staat zijn partner reeds sinds de geboorte bij in de opvoeding en zorg van hun kind. Dat verzoeker zijn kind tot op heden niet heeft kunnen erkennen ondanks de biologische afstammingsband. Zij waren en zijn tot op heden tevens bereid om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren. Verwerende partij heeft hier geenszins rekening mee gehouden en heeft zelfs nagelaten om dit adequaat te onderzoeken en verwijst enkel naar het niet hebben van 'erkende' kinderen alvorens over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Dit is een manifeste schending van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nochtans was verzoeker op het moment van zijn arrestatie thuis met D. en waren zij aan het spelen. Hij is opgepakt in het huis van zijn partner, mevrouw O., en zijn zoontje, angstig door het gebeuren, maakte de opmerking "papa" toen verzoeker meegenomen werd door de politieagenten.

Er is minstens bezit van staat ten aanzien van het kind dat verzoeker samen heeft met zijn partner. Verwerende partij stelt in de beslissing dat omwille van de negatieve beslissing van de Stad Antwerpen m.b.t. de erkenning blijkt dat deze enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfstitel in België, doch desondanks werd hij één jaar later nog steeds op dat adres aangetroffen en op het moment dat hij alle zorg voor zijn zoon op zich nam. Verzoeker merkt met klem op dat hij zelfs niet in de gelegenheid werd gesteld om hieromtrent bewijs aan te brengen!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht werd alvorens een beslissing te nemen en dat met zijn gezin hier in België geen rekening werd gehouden.

Dat een terugkeer van verzoeker naar Kameroen wel degelijk een schending zal uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Hij heeft immers geen familie meer in Kameroen waar hij terecht kan en/of kan niet op steun rekenen in zijn land van herkomst. Het gezin van verzoeker bevindt zich in België!

De beslissing stelt dat verzoeker gehoord werd alvorens de beslissing werd genomen om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering. Hierin heeft verzoeker (volgens de beslissing) aangegeven dat hij hier een partner en een kind heeft. Hiermee heeft men geen enkele rekening gehouden! Er wordt enkel gemotiveerd dat er geen 'erkende' kinderen van verzoeker zich in België bevinden, doch artikel 8 van het EVRM beschermt het privé- en gezinsleven van personen die zich in Europa bevinden. Er wordt hierin geen onderscheid gemaakt tussen al dan niet erkende kinderen. Het gezinsleven wordt beschermd en verzoeker vormt een hecht gezin met zijn partner en hun kind. Dat hij bereid is om een DNA-onderzoek te ondergaan om dit ook aan te tonen. Bovendien heeft verzoeker ook aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar Kameroen omdat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst. Hij heeft geen enkel opvangnetwerk in Kameroen of mensen waarop hij kan steunen. Ook dit werd niet onderzocht en evenmin werd er rekening mee gehouden! Dit is een manifeste schending van artikel 8 EVRM.

Men heeft nagelaten om de toetsstenen van artikel 8 EVRM te onderzoeken teneinde na te gaan of verzoeker een gezinsleven heeft in het licht van hogervermeld artikel. In casu heeft verzoeker een partner met wie hij samenwoont en hebben zij samen een kind. Er is derhalve sprake van een gezin zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

Verzoeker werd bovendien aangetroffen op het adres van zijn partner.

Het artikel verplicht voorts dat de Overheid dit gezinsleven respecteert en dat er enkel inbreuken kunnen plaatsvinden indien een hoger belang dit vereist. Dit dient te worden samen gelezen met de proportionaliteitstoets.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner en kind te worden gerespecteerd.

Dat een belangenafweging in dit dossier duidelijk maakt dat een terugkeer naar Kameroen onnoemlijk zware implicaties met zich zou meebrengen waarbij artikel 8 EVRM manifest zou worden geschonden.

III.4. Schending van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De zoon van verzoeker heeft het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

D.heeft recht op een relatie met verzoeker en aldus kan hij absoluut niet terugkeren naar Kameroen en zijn zoon achterlaten.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een onder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat de zoon van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, zijn vader, te onderhouden en dat hij die kansen ook moet krijgen!

Gezien de partner van verzoeker een vaste tewerkstelling heeft, staat de vader in voor de opvang en opvoeding van de zoon wanneer zijn partner werken is. Zij heeft omwille van de opsluiting verlof moeten nemen op het werk en dreigt, indien verzoeker langdurig opgesloten zit, haar tewerkstelling te verliezen doordat zij nu alleen dient in te staan voor de opvang.

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or

temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met het kind van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs! Er wordt enkel aangehaald dat het kind niet erkend werd door verzoeker en men weigert pertinent rekening te houden met de omstandigheden waarin verzoeker werd opgepakt ;

Het onderzoek, dat plaatsvond voor de weigering van erkenning, dateert ondertussen van één jaar geleden. Verzoeker werd op 09.02.2021 opgepakt in het bijzijn van zijn zoon Darius.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

“Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it.”

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 1VRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 1VRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een “fair-balance” toets met respect voor de mensenrechten.”

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, erkent verzoeker weliswaar dat hij werd gehoord, maar stelt hij dat geen rekening werd gehouden met wat hij in het kader daarvan heeft verklaard.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Verzoeker betwist niet dat hij werd gehoord en dat hij dus in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt over een mogelijke terugkeer aan het bestuur duidelijk te maken. Verzoeker betoogt dat de

verwerende partij hem vooraf in kennis had moeten stellen van het feit dat werd overwogen om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en hem de kans had moeten geven om hierop te reageren, terwijl hem *in casu* niets werd gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren. Hij kan hierin niet worden bijgetreden: uit het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* blijkt namelijk dat verzoeker *“werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden”*. Bovendien werd hem in het algemeen gevraagd waarom hij niet zou kunnen terugkeren en werden hem verder specifieke vragen gesteld over zijn specifieke situatie.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat het gehoor hem niet heeft toegelaten op een adequate manier op te komen voor zijn standpunt over een mogelijke terugkeer. Dat het verhoor als een loutere formaliteit werd opgevat, zoals verzoeker betoogt, is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat in ieder geval geen rekening werd gehouden met de elementen die tijdens het gehoor naar boven zijn gekomen. Het komt hem uiteraard toe om dit te concretiseren.

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat naar zijn mening geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat hij heeft met zijn partner en zijn kind, en dit in het bijzonder in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986,

Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Wat de huidige zaak betreft, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om, in het geval van de weigering van de erkenning van een kind om de in de bestreden beslissing genoemde redenen, dit te beschouwen als een contra-indicatie voor het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en zijn kind. Dit klemt des te meer nu verzoeker geen beroep heeft aangetekend tegen de weigering van de erkenning enerzijds, en verzoeker wel stelt dat hij altijd bereid is geweest, en dat nog steeds is, om middels een DNA-test zijn vaderschap aan te tonen, maar dat uit niets blijkt dat hij ter zake enig initiatief heeft genomen terwijl dat in de gegeven omstandigheden in alle redelijkheid van hem zou kunnen worden verwacht, anderzijds. Met andere woorden: noch het juridische, noch het biologische vaderschap werd aangetoond, terwijl uit niets blijkt dat verzoeker daartoe in de onmogelijkheid zou zijn.

Verzoeker benadrukt dat hij samenwoont met partner en kind, dat hij sinds de geboorte bijdraagt in de zorg voor en opvoeding van het kind en dat er minstens bezit van staat is ten aanzien van het kind.

Hoewel het niet wordt betwist dat verzoeker werd aangetroffen op het adres waar zijn partner en kind zijn ingeschreven, en dus blijkt dat er minstens nog een zeker contact is, kan de Raad niet vaststellen dat er een samenwoning is, en een daadwerkelijk gezinsleven. Uit de beslissing tot weigering tot erkenning van 6 februari 2020 was reeds het volgende gebleken:

“Meneer heeft in België geen officieel adres en verblijft gewoon bij vrienden, mevrouw huurt een woning waar ze met haar twee kinderen verblijft. Als ze elkaar ontmoeten dan is dit steeds in de woning van mevrouw, mevrouw bezoekt meneer niet gezien hij bij vrienden verblijft. Toch hebben partijen nooit samengewoond en zijn ze dit volgens mevrouw haar verklaring ook niet van plan.”

Verzoeker verwijt de verwerende partij zich te hebben gesteund op het onderzoek inzake de erkenning dat inmiddels al van een jaar eerder dateerde, maar gelet op het voorgaande, komt het hem toe met concrete gegevens aan te tonen dat de situatie inmiddels anders zou zijn. Hij houdt het echter bij blote beweringen, zodat de Raad alleen maar kan vaststellen dat niet is aangetoond dat hij samenwoont met zijn vermeende partner en de zorg draagt voor het kind wanneer zij is gaan werken laat staan dat hij zou moeten worden beschouwd als de voornaamste zorgdrager voor het kind.

Verzoeker betoogt dan wel dat hij naar aanleiding van het gehoor niet in de mogelijkheid werd gesteld om één en ander aan te tonen, maar dat zou hem niet hebben mogen verhinderen om in de procedure voor de Raad wel enig begin van bewijs dat zijn beweringen kan staven voor te leggen. Nu verzoeker ook op dat vlak in gebreke blijft, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij er niet in slaagt de bestaande contra-indicatie voor het bestaan van een gezinsleven minstens te neutraliseren.

Verzoeker toont in de gestelde omstandigheden dus niet aan dat het gevoerde onderzoek naar zijn situatie niet grondig of zorgvuldig genoeg werd gevoerd en dat, mocht dat wel het geval zijn geweest, dit het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen.

Gelet op al deze elementen, samengenomen met het feit dat het vermeende gezinsleven waarop verzoeker zich steunt zich heeft ontwikkeld terwijl hij illegaal in België verblijft, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van de uitzonderlijke omstandigheden die in de gegeven situatie tot een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen leiden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat er thans nog geen enkele verwantschap –noch biologisch, noch juridisch- vaststaat tussen verzoeker en het kind. Indien later een dergelijke band toch zou blijken, dan kan verzoeker alsnog aanspraak maken op de rechten die hij kan laten gelden als vader van dit kind, indien gewenst. Het EHRM stelt overigens ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het gegeven dat hij thans ook het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers is er de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, tot het vragen van de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen. Verzoeker kan dus deze opheffing of opschorting vragen teneinde een verblijfsrecht in België te vragen in functie van zijn kind, zo gewenst.

Waar verzoeker tot slot nog betoogt dat hij niet kan terugkeren omdat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer heeft, moet worden vastgesteld dat in alle redelijkheid mag worden verondersteld dat hij als 36-jarige, gezonde man die zijn herkomstland pas heeft verlaten toen hij volwassen was, in staat is om zijn leven verder te zetten in Kameroen. In zoverre hij betoogt dat de overheid een reisverbod oplegt naar het buitenland omwille van de pandemie, moet erop worden gewezen dat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij dit middelonderdeel, nu niet wordt betwist dat verzoeker inmiddels zonder verzet is vertrokken naar Kameroen op 27 maart 2021 en uit niets blijkt dat zijn repatriëring niet in overeenstemming is met de nationale en internationale regels inzake reizen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel waarvan bij de belangenafweging blijkt moet worden gegeven, werd *prima facie* niet aangetoond. Een gebrek in de motivering blijkt evenmin.

Wat betreft het hoger belang van het kind waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Internationaal Kinderrechtenverdrag, moet worden herhaald dat uit de voorliggende gegevens slechts kan worden afgeleid dat er contact is tussen verzoeker en het kind, maar niet dat hij de rol van zorgdrager, laat staan de belangrijkste zorgdrager op zich neemt. Nu verzoeker – die in de huidige stand van het geding niet kan worden beschouwd als de juridische of biologische vader - er niet in slaagt met concrete argumenten de intensiteit van de relatie met het kind aan te tonen, maakt hij ook niet aannemelijk dat zijn terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van het kind, waarvan wél is aangetoond dat het samenwoont met zijn zus en zijn moeder, zou schaden.

Wat betreft, voorts, de verwijzing naar de vermeende gebreken in de beslissing tot vasthouding en daargelaten de vaststelling dat verzoeker inmiddels werd gerepatriëerd, wijst de Raad erop dat de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij in zijn land van herkomst geen netwerk heeft dat hem kan opvangen, kan verwezen worden naar hetgeen daar hiervoor al over werd gesteld, met name dat in alle redelijkheid mag worden verondersteld dat hij als 36-jarige, gezonde man die zijn herkomstland pas heeft verlaten toen hij volwassen was, in staat is om zijn leven verder te zetten in Kameroen.

Verder wijst verzoeker op het feit dat er heel veel geweld heerst tegen de Engelstalige gemeenschap, dat deze gemeenschap daarom vlucht naar Nigeria, dat dit duidelijk blijkt uit recente rapporten van Human Rights Watch en dat dit niet werd onderzocht door de verwerende partij.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker, op de vraag waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, antwoordde: *“Omdat er oorlog is in Kameroen”*. De verwerende partij heeft daarover het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en verklaart dat hij niet naar Kameroen wil terugkeren omdat daar oorlog is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De door betrokkene op 10.11.2010 in gediende asielaanvraag werd op 07.06.2011 afgesloten met een weigering van de RVV om het vluchtelingenstatuut of het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de verklaringen die hij zelf had afgelegd toen hij werd gehoord, en in het licht van de bewijslast inzake artikel 3 van het EVRM, meer had moeten onderzoeken of motiveren aangaande het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit niets blijkt dat er *in casu* een grondiger ambtshalve onderzoek had moeten plaatsvinden.

Waar verzoeker nu bij de Raad voor het eerst wijst op een rapport van Human Rights Watch, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat het rapport niet nader geïdentificeerd werd, niet, niettegenstaande de aankondiging in het verzoekschrift, werd vermeld in de inventaris bij het verzoekschrift en er evenmin bij werd gevoegd. De Raad heeft niet de bevoegdheid om één en ander zelf te gaan onderzoeken, zodat thans alleen maar kan worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde aanwezig is.

2.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot de afgifte van de eerste bestreden beslissing. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het inreisverbod en is volgens het opschrift ervan ook afgeleid uit de *“schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM.”*

2.2.2. Het inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat het middel grotendeels identiek is aan het middel dat werd gericht tegen de verwijderingsbeslissing. De twee aangevochten beslissingen hebben evenwel een verschillende finaliteit: de eerste heeft tot gevolg dat verzoeker het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen moet verlaten, de tweede strekt ertoe dat hij gedurende drie jaar geen toegang meer krijgt tot het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). In de mate dat het middel niet kan worden gelieerd aan de specificiteit van het inreisverbod, kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van het eerste middel.

Verzoeker betoogt, specifiek wat het inreisverbod betreft, dat de motivering ervan onvoldoende is nu geen rekening werd gehouden met de krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid opgelegde verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij wijst daarbij in het bijzonder op het feit dat hij samen met zijn gezin in België verblijft, dat hij heeft getracht zijn kind te erkennen zonder positief resultaat maar dat hij wél de biologische vader is van het kind en bereid is om een DNA-test af te leggen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker op dit vlak: zo heeft de verwerende partij in essentie geoordeeld dat de beslissing tot weigering van de erkenning van het kind werd genomen omdat deze enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, dat dit een contra-indicatie is voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven met het kind en de moeder van het kind, en dat verzoeker niet aantoont dat hij de biologische vader is van het kind.

Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken, zonder meer, van de verwerende partij, maar toont daarmee niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Waar hij betoogt dat hij steeds bereid is een DNA-test af te nemen kan worden herhaald dat uit niets blijkt dat hij ter zake enig initiatief heeft genomen terwijl dat in het licht van de weigering van erkenning in alle redelijkheid van hem zou kunnen worden verwacht, temeer nu hij geen beroep heeft ingediend tegen deze weigering tot erkenning.

Aangezien thans noch een juridische, noch een biologische band met het kind is aangetoond, is de Raad van oordeel dat de motivering volstaat. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de motivering niet afdoende is omdat geen afweging wordt gemaakt over de gevolgen van het inreisverbod in het licht van de leeftijd en de ontwikkeling van het kind. Ten overvloede herhaalt de Raad dat indien verzoeker later alsnog in staat zou blijken om de vereiste band met zijn kind aan te tonen, hij desgewenst gebruik kan maken van de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, tot het vragen van de opheffing of opschorting van het inreisverbod teneinde een verblijfsrecht in België te vragen in functie van zijn kind.

In de mate dat verzoeker betoogt dat in het inreisverbod geen rekening werd gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, waarmee hij onmiskenbaar doelt op de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat hierover wel degelijk werd gemotiveerd als antwoord op zijn verklaring dat hij niet kan terugkeren omdat er oorlog is in Kameroen. De verwerende partij kan niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over elementen die niet door verzoeker werden aangebracht, nu uit niets blijkt dat er *in casu* een grondiger ambtshalve onderzoek had moeten plaatsvinden. Meer nog, is de Raad van oordeel dat de motivering inzake artikel 3 van het EVRM *in casu* overtollig is. Het inreisverbod houdt, zoals reeds gesteld, geen verwijdering in van het grondgebied, doch heeft enkel tot gevolg dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn ervan toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). Het aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM heeft dus geen uitstaans met de finaliteit en de gevolgen van het inreisverbod. Verzoeker brengt alleszins geen argumenten bij waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht. Ten overvloede kan nog worden gewezen op het eerste middel, waaruit geen schending van artikel 3 van het EVRM blijkt.

Verzoeker toont dus niet aan dat niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van de specifieke omstandigheden van verzoeker zoals dat is voorzien bij artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de overige middelonderdelen verwijst de Raad, zoals gezegd, naar de beoordeling van het eerste middel.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS